

MARYAM MAJD
ART PROJECTS

CURTAIN CALL

تشویق پایانی

RAOOF DASHTI

رئوف دشتی

Maryam Majd Art Projects (MMAP) in Collaboration with Pejman Foundation: Argo Factory

پروژه‌های هنری مریم مجد (ام‌ای‌پی) با همکاری بنیاد پژمان: کارخانه آرگو

May 9 - June 13, 2025

۱۹ اردیبهشت تا ۲۳ خرداد ۱۴۰۴

TABLE OF CONTENTS

2	PRESS RELEASE
3	CURATOR'S NOTE
5	BIOGRAPHY
6	EXHIBITED WORKS
18	INSTALLATION VIEWS
24	CV
25	MARYAM MAJD ART PROJECTS (MMAP)
	PEJMAN FOUNDATION: ARGO FACTORY KOELSCHIP (ACT. 01)
	ATP IMAGES
26	CREDITS

فهرست مطالب

۲	بیانیه‌ی مطبوعاتی
۳	یادداشت کیوریتور
۵	بیوگرافی
۶	آثار به نمایش درآمده
۱۸	نمای چیدمان
۲۴	رزومه
۲۵	پروژه‌های هنری مریم مجد (ام‌ای پی)
	بنیاد پژمان: کارخانه‌ی آرگو استخر (شماره ۰۱)
	آژانس عکس «ای تی پی ای میجز»
۲۶	همکاران پروژه

Maryam Majd Art Projects (MMAP), in collaboration with Pejman Foundation: Argo Factory, presents "Curtain Call", a solo exhibition by multidisciplinary artist Raoof Dashti. Marking his fifth solo show, the exhibition features three video works and eighteen photographs that draw on the visual language of theater to examine identity, visibility, and personal narrative within regulated cultural frameworks.

Rooted in Raoof's background in theater, "Curtain Call" continues his practice of staging objects to imply human presence without direct representation, using meticulously composed scenes to evoke narrative and emotion. Building on the trajectory of "Dis-Orientation" (2021), where he began drawing more explicitly from personal experience, this body of work moves further toward abstraction and introspection.

Raoof began working on "Curtain Call" by returning to theaters where he had performed as a child. Over the course of a year and a half, he revisited halls across Iran—in cities like Mashhad, Qazvin, Quchan and Tehran. These once-familiar spaces became sites for reflection and image-making. Photographing drawn curtains, silent seating areas, and bouquets left behind—traces of past performances—this process allowed him to confront personal experiences through visual form. The resulting works stem from this act of return and re-staging.

Raoof's return to theater spaces reflects broader psychological and social tensions. His works capture moments of suspension, between concealment and exposure, which he frames as psychosomatic states, where personal anxiety intersects with social constraint: the same anxiety he once felt in the moments before, during, and after performing, fearing the possibility of overexposure.

At the core of "Curtain Call" is the curtain—both a theatrical element and a conceptual boundary between visibility and concealment. It marks the tension between the imaginary and real, public and private, exposure and restraint. In Raoof's work, the curtain becomes a psychological threshold, evoking vulnerability and self-confrontation. Due to his socio-political approach, the curtain also takes on a symbolic role, separating the outside world from the inside—a division between collective realities and the intimate self.

The body of work in "Curtain Call", as in his other works, is best understood as a series rather than as individual frames. Presented through both video and photography, the works are unified by recurring motifs and a consistent spatial logic, forming a cohesive narrative that encourages the viewer to engage with the entire body of work across multiple mediums, tones, and visual languages.

«پروژه‌های هنری مریم مجد (ام‌ام‌آی‌پی)» در همکاری با «بنیاد پژمان: کارخانه‌ی آرگو»، نمایش انفرادی رئوف دشتی را با عنوان «تشویق پایانی» برگزار می‌کند. این پنجمین نمایش انفرادی این هنرمند چند رسانه‌ای است که شامل سه ویدیو و هجده عکس است. رئوف دشتی در این مجموعه با بهره‌گیری از زبان بصری تئاتر به بررسی هویت، دیده‌شدن، و روایت شخصی در بسترهای فرهنگی و هنجاری می‌پردازد.

«تشویق پایانی» بر پایه‌ی تجربیات رئوف در حوزه‌ی تئاتر و ادامه‌ی روش او در صحنه‌پردازی اشیاء به منظور القای حضور انسان بدون نمایش مستقیم آن شکل گرفته است؛ صحنه‌هایی دقیق و ساختارمند که احساسات را برانگیخته و داستانی را روایت می‌کنند. در ادامه‌ی مسیر نمایش «عدم تشخیص موقعیت» (۱۳۹۹)، که هنرمند در آن به استفاده‌ی صریح از تجربه‌های شخصی خود پرداخت، این مجموعه گامی به‌سوی انتزاع و درون‌نگری بیشتر است.

رئوف مجموعه‌ی «تشویق پایانی» را با بازگشت به سالن‌هایی آغاز کرد که در دوران کودکی در آن‌ها به اجرا پرداخته بود. او طی دوره‌ای یک سال و نیمه به سالن‌هایی در شهرهایی چون مشهد، قزوین، قوچان و تهران بازگشت. این فضاهای آشنا که روزگاری محل اجرا بودند این بار به مکان‌هایی برای تأمل و تصویرسازی بدل شده بودند. عکاسی از پرده‌های بسته، صندلی‌های خالی، و دسته‌گل‌های رهاشده که ردپایی از اجراهای گذشته بودند فرصتی برای مواجهه‌ی بصری رئوف با تجربه‌های شخصی‌اش فراهم آورد که منتهی به خلق آثاری از دل این صحنه‌پردازی دوباره شد.

بازگشت رئوف به فضاهای نمایشی هم‌چنین تنش‌های روانی و اجتماعی گسترده‌ای را بازتاب می‌دهد. آثار او لحظات تعلیق میان پنهان‌کاری و آشکارسازی را ثبت می‌کنند؛ وضعیت‌هایی روان‌تنی که در آن‌ها اضطراب شخصی با محدودیت‌های اجتماعی تلاقی می‌یابد. همان اضطراب آشنایی که پیش‌تر در لحظات حین اجرا و پس از آن تجربه می‌کرد و زمانی که ترس از بیش‌ازحد دیده‌شدن گریبان‌گیرش بود.

محور اصلی نمایش «تشویق پایانی» پرده‌ی صحنه است که عنصری از تئاتر و در عین حال مرزی مفهومی میان پیدا و پنهان است. در این نمایش، پرده، بر تنش میان خیال و واقعیت، عرصه‌ی شخصی و عمومی، و هم‌چنین آشکارسازی و خویشتن‌داری دلالت دارد. در آثار رئوف، پرده به آستانه‌ای روانی بدل می‌شود که آسیب‌پذیری و مواجهه‌ی با خود را القا می‌کند. هم‌چنین به واسطه‌ی نگاه اجتماعی-سیاسی هنرمند، پرده نقش نمادینی ایفا می‌کند؛ همان جداکننده‌ی جهان بیرون از درون، مرزی میان واقعیت‌های جمعی و خودِ درونی.

مجموعه آثار «تشویق پایانی»، هم‌چنان دیگر آثار رئوف دشتی، بیش از آن که به عنوان فریم‌هایی مجزا درک شوند، به‌صورت یک مجموعه‌ی پیوسته معنا می‌یابند. این آثار که در قالب عکس و ویدیو ارائه شده‌اند، با موتیف‌هایی تکرارشونده و منطق فضایی مشترک به هم پیوند خورده و روایتی منسجم را شکل داده‌اند که مخاطب را به تجربه‌ی این نمایش از دریچه‌ی رسانه‌های گوناگون و لحن و زبان‌های بصری متفاوت فرا می‌خواند.

"Curtain Call" is a multidisciplinary image-based exhibition consisting of videos and photographs tracing a journey of self-discovery. Through three video narratives and eighteen photographs of old theater stages, curtains, seats, and scattered flowers, the exhibition explores identity as both performance and truth.

Framed by the symbolism of the proscenium and the act of the final bow, "Curtain Call" reflects on what it means to live behind the curtain—and what it takes to step beyond it.

At its core, the show challenges the gaze¹ and delves into its dynamics: who watches, who hides, and who dares to be seen, how the camera sees, how society watches, and how individuals internalize or resist that gaze. The gaze—long theorized in feminist and gender discourse—is here not only an external force, but a structure internalized, fractured, and sometimes reclaimed. The works reflect on the quiet, complex negotiations of selfhood, visibility, and survival in environments where normative expectations are rigid and nonconformity of any kind is met with judgment or erasure.

The show also places identity as its core theme—not as a fixed category but as a fluid, lived process constantly under construction. The Proscenium Stage—the space that frames the performance in a theater—can represent the social context or the 'stage' upon which individuals present themselves. Self-reflection in this sense is not only about what is revealed behind the curtain, but also how that revelation is shaped by external forces. Just as a performance on a stage is influenced by the direction, lighting, and set design, one's self-presentation can be influenced by societal expectations, cultural norms, and the gaze of others.

As an image-based narrative, "Curtain Call" also challenges viewers to confront their own assumptions while providing space for stories often silenced. It asks: Who gets to define identity? How do social norms shape perception? And what power lies in reclaiming the right to be seen? Identity here is also relational: it is shaped in response to both acceptance and rejection, community and solitude, love and fear.

Owing to his social, political and cultural concerns, Raoof Dashti's body of work has always been meticulously metaphorical, born not from a desire for self-expression alone but from a deep, urgent socio-political and cultural engagement. Rather than dwelling solely on personal narratives, he deliberately constructs visual languages that invite a wider audience to engage with issues they can connect with in a different way and create their own world and "Curtain Call" is no exception. In this collection, the focal metaphor (or literal imagery) of curtains captures the space between visibility and concealment and curtains suggest a border—a soft, permeable veil that separates private life from public gaze. The curtain, here, becomes a site of gestation, a psychic and emotional interior where identity can form away from hostile gazes. It also affirms that visibility is not always liberation, and invisibility is not always repression. The curtain honors the complexity of choosing when and how to be seen.

¹The concept of "Gaze" originates in critical theory (notably in Lacanian psychoanalysis and feminist film theory) and refers to how subjects are visually perceived and constructed through looking.

یادداشت کیوریتور

روبای صحنه

مریم مجد - اردیبهشت ۱۴۰۴

«تشویق پایانی» محصول سفری اکتشافی به درون است. این چیدمان چندرسانه‌ای از طریق سه روایت ویدیویی و هجده عکس از صحنه‌های قدیمی تئاتر، پرده‌ها، صندلی‌ها و گل‌هایی که برای تشویق به صحنه پرتاب می‌شوند به مفهوم هویت می‌پردازد.

این نمایش با تاکید بر جنبه‌ی نمادین صحنه‌ی قاب‌عکسی و سر تعظیمی که هنرپیشگان در پاسخ به تشویق پایانی تماشاگران فرو می‌آورند، به زندگی پشت‌پرده و بهای عبور از آن می‌پردازد.

این مجموعه در بطن خود مفهوم «نگاه» را به چالش کشیده و عملکرد آن را می‌کاود: چه کسی نگاه می‌کند، چه کسی پنهان می‌شود و چه کسی جرأت دیده شدن دارد؛ دوربین چگونه می‌بیند، جامعه چگونه نگاه می‌کند و چگونه افراد آن نگاه را درونی‌سازی کرده یا در برابر آن مقاومت می‌کنند.

این نمایش به مفهوم نگاه که دیر زمانی است در گفتمان فمینیستی و جنسیتی تئوریزه شده است نه تنها به‌عنوان نیروی بیرونی، که به ساختاری درونی‌شده، قطعه قطعه و گاهی هم بازپس گرفته شده می‌نگرد. این مجموعه درباره‌ی هویت، دیده‌شدن، و بقا در محیط‌هایی است که انتظارات هنجارگرایانه در آن‌ها سفت و سخت بوده و عدم تطابق با هر نوع قاعده‌ای، با قضاوت یا حذف مواجه است.

علاوه بر موضوع «نگاه»، «تشویق پایانی» مفهوم هویت را نیز هدف قرار داده، اما نه به‌عنوان مفهومی همیشگی و تعریف‌شده که به‌عنوان فرآیندی سیال و زنده که همواره در حال تغییر و تحول است. در این نمایش، صحنه‌ی پروسینیوم، فضایی که اجرا را در قاب قرار می‌دهد، می‌تواند نمادی از بستر اجتماعی، یا «صحنه‌ای» باشد که روی آن افراد به معرفی و بیان خود می‌پردازند. از این منظر، خوداندیشی و بازنمایی فقط به آن‌چه پشت پرده عیان می‌شود برنمی‌گردد، بلکه این‌که چگونه نیروهای بیرونی این آشکارسازی را تحت تأثیر قرار می‌دهند نیز مورد توجه قرار می‌گیرد. درست همان‌طور که یک اجرای تئاتر تحت تأثیر کارگردانی، نورپردازی و طراحی صحنه قرار دارد، بیان شخصی و ارائه‌ی فرد نیز می‌تواند تحت تأثیر انتظارات اجتماعی، هنجارهای فرهنگی و نگاه دیگران قرار گیرد.

«تشویق پایانی» به‌عنوان یک روایت تصویر-بنیاد، در حالی که برای مخاطبان فضایی برای بیان داستان‌هایی مسکوت فراهم آورده است، از آن‌ها می‌خواهد تا با فرضیات و پنداشت‌های خود نیز مواجه شوند. این نمایش از بینندگان می‌پرسد: چه کسی حق دارد هویت را تعریف کند؟ هنجارهای اجتماعی چگونه ادراک را شکل می‌دهند؟ و چه قدرتی در بازپس‌گیری حق دیده‌شدن نهفته است؟ در این مجموعه در عین حال مفهوم هویت در نسبت با عواملی دیگر همچون پذیرش و طرد، اجتماع و انفراد، و عشق و ترس تعریف می‌شود.

آثار رؤف دشتی به دلیل دغدغه‌های اجتماعی، سیاسی و فرهنگی‌اش همیشه استعاری و زاییده‌ی درگیری عمیق او با این موضوعات بوده و نه صرفاً مجرایی برای بیان و ابراز شخصی. او به‌جای تمرکز صرف بر روایات شخصی خود، به عمد بیانی تصویری می‌سازد که به واسطه‌ی آن از مخاطبان گسترده‌تری دعوت به‌عمل می‌آورد تا با درگیر شدن در مسائلی که دیگران می‌توانند به شیوه‌ای متفاوت با آن‌ها ارتباط برقرار کنند، دنیای خود را بسازند، و «تشویق پایانی» نیز از این قاعده مستثنی نیست. در این مجموعه، پرده به عنوان شیئی استعاری که در عین حال تصاویر واقعی در پس آن به نمایش درآمده است، فضای بین دیده شدن و پنهان ماندن را به تصویر می‌کشد. پرده‌ها در این نمایش هم‌چون مرزی نفوذپذیر و در عین حال پوشاننده عمل می‌کنند که بین زندگی خصوصی و نگاه عموم فاصله می‌اندازند. پرده در این بستر به محفلی برای دگردیسی تبدیل می‌شود؛ فضای اندرونی احساسی و ذهنی که در آن هویت دور از نگاه‌های خصمانه می‌تواند شکل گیرد. این مجموعه هم‌چنین بر این موضع تأکید می‌کند که نه دیده شدن همیشه رهایی است و نه نادیده ماندن سرکوب‌شدگی و بدین‌ترتیب بر حق انتخاب زمان و نحوه‌ی دیده شدن ارج می‌نهد.

^۱ Gaze: مفهومی که ریشه در نظریه‌ی انتقادی، به ویژه در روانکاوی لاکانی و تئوری فیلم فمینیستی داشته و به چگونگی درک بصری و ساخت سوژه‌ها از منظر «نگاه» اشاره دارد.

On a conceptual and artistic level, also, curtains have had a very significant role both in Persian Painting and in real life from early times to the present in Iran. "Behind the curtain", a very popular and commonly used idiom, for example, is where truth is concealed, where desire lives, where identities are explored in secrecy, and where truths are whispered rather than declared. Not to mention that in traditional societies, living "behind curtains" is often a matter of necessity—a strategy for self-preservation—but not always a place of shame; sometimes, it becomes a site of intimacy, sanctuary, and even transformation.

Given Iran's current socio-cultural and socio-political climate, the turning point in "Curtain Call" could be said to lie in the quiet act of reversal. The subject, once watched, becomes the watcher. The videos and photographs destabilize the traditional power dynamics of the gaze. The narrator speaks—not to ask for permission, but to witness himself.

In this series, the remnants of old proscenium stages where the artist once performed as a young actor—curtains slightly ajar, empty seats, wilted flowers thrown after a performance—serve as quiet metaphors for the emotional terrain of identity. They capture moments that oscillate between intimacy and distance. The videos act as minor stages, where affect, memory, and embodiment are performed without the promise of resolution. These works do not ask to be decoded; instead, they insist on ambiguity as a form of survival—a nonconformist strategy that operates in deferral, metaphor, and myth. These are not grand gestures but subtle residues of what it means to exist on a threshold: between private knowing and public exposure, between societal judgment and personal truth.

The videos, too, act as intimate monologues—fragments of memory, reflection, and confrontation. In the imagery of empty seats and abandoned bouquets, we also sense the ghosts of audiences' past: those who applauded without knowing and judged without seeing. This is how the metaphor of empty seats in a theater evokes feelings of uncertainty or anxiety—wondering whether one's true self will be accepted or understood by others. These empty seats, on another level, also symbolize a sense of freedom—the idea that, without an audience, one can reflect and explore their identity in privacy and security before choosing when and how to reveal it. In this way, the artist emphasizes the matter of perception and interpretation as two of the most critical concepts of contemporary actuality.

After walking through the installation and sinking into the artistic narrative through the exposed visuals, the gaze is reversed. The narrator looks back as if the curtain is drawn not to conceal but to mark the moment of becoming. This is how the show reverses the gaze—allowing the subject to look back at the viewer—as a powerful act of reclaiming agency and asserting subjectivity.

Ultimately, "Curtain Call" is about the soft power of the final bow, when the curtain falls not in shame or concealment, but in completion. With its themes of theatricality, the gaze, and self-representation, the show mirrors the precarious dance between concealment and exposure that many Iranians navigate daily.

از منظر مفهومی و هنری نیز پرده‌ها از دیرباز، هم در نقاشی ایرانی و هم در زندگی واقعی مردمان این دیار، نقشی بسیار پررنگ ایفا کرده‌اند. به عنوان مثال، اصطلاح پرستفاده و رایج «پشت پرده»، به عنوان جایی که حقیقت در آن پنهان است و تمنا در آن غالب، جایی که هویت‌ها در خفا کشف می‌شوند و حقایق به جای ابراز شدن در گوش‌ها نجوا می‌شوند گویای این مطلب است. علاوه بر آن، در جوامع سنتی، زندگی «پشت پرده» اغلب واقعیتی زائیده‌ی ضرورت است؛ یا به بیانی، استراتژی برای مراقبت از خود و بقا، و گاهی نیز مکانی برای خلوت و نزدیکی، حریمی مقدس و جایی برای تحول و دگرگونی.

با در نظر گرفتن وضعیت اجتماعی، فرهنگی و سیاسی کنونی ایران، می‌توان نقطه عطف نمایش «تشویق پایانی» را در چرخشی معکوس و نرم دانست به این معنی که سوژه، که پیش‌تر موضوع دیده شدن قرار می‌گرفت، به ناظر تبدیل می‌شود. در تصاویر این نمایش، قدرت رفتارهای سنتی، نگاه را بی‌ثبات می‌کند. راوی سخن می‌گوید، اما نه برای کسب اجازه که برای شهادت بر حقایق خود.

در این مجموعه که از صحنه‌های قدیمی پروسینیوم عکاسی شده است سالن‌های تئاتری که هنرمند در دوران جوانی به عنوان بازیگر در آن‌ها اجرا کرده بود، پرده‌های نیمه‌باز، صندلی‌های خالی، گل‌های پژمرده‌ای که پس از یک اجرا بر زمین افتاده‌اند همه به عنوان استعاره‌هایی خاموش در زمینه‌ی احساسی هویت عمل می‌کنند. آن‌ها لحظاتی را در خود حفظ کرده‌اند که بین صمیمیت و فاصله در نوسانند. ویدیوها همچون صحنه‌هایی کوچک عمل می‌کنند، جایی که در آن عاطفه، خاطره و تجسم بخشیدن بدون این‌که وعده‌ای برای حل و فصل بدهند اجرا می‌شوند. این آثار نمی‌خواهند رمزگشایی شوند، بلکه بر ابهام به عنوان شکلی از بقا تأکید دارند؛ استراتژی سازش‌ناپذیری که در مختصاتی همچون استعاره و اسطوره عمل می‌کند و این‌ها همه دربرگیرنده‌ی مفهوم زیستن در آستانه‌اند: آستانه‌ی آگاهی در فضای شخصی و خصوصی و قرار گرفتن در معرض دید عموم؛ بین قضاوت اجتماعی و حقیقت شخصی.

ویدیوها نیز همچون مونولوگ‌هایی خصوصی عمل می‌کنند: بخش‌هایی از خاطره، مواجهه با آن و بازتاب آن. در تصاویر مربوط به صندلی‌های خالی و دسته‌گل‌های رها شده نیز، ما حضور روح تماشاگران را حس می‌کنیم: آن‌ها که بدون این‌که بدانند، تشویق کردند و بدون این‌که ببینند مورد قضاوت قرار دادند و این‌گونه است که استعاره‌ی صندلی‌های خالی یک تئاتر با ایجاد پرسش «آیا هویت واقعی فرد پذیرفته یا درک خواهد شد یا نه»، حس عدم قطعیت یا اضطراب را برمی‌انگیزد. از منظری دیگر، صندلی‌های خالی حسی از آزادی را نیز با خود به همراه دارند و این از آن جهت است که بدون تماشاگر، فرد پیش از آنکه انتخاب کند کی و چگونه هویت خود را عیان سازد، می‌تواند آن را در فضایی خصوصی و امن پیدا کند؛ و این‌گونه است که هنرمند بر موضوع ادراک و تاویل به عنوان دو مفهوم اساسی واقعیت معاصر تأکید می‌ورزد.

با دیدن نمایش «تشویق پایانی»، پس از عبور از فضای نمایش و غوطه‌ور شدن در روایت تصاویر به نمایش درآمده، «نگاه» معکوس می‌شود. راوی به گونه‌ای که پرده افتاده است از آن روی برمی‌گرداند، اما این بار نه برای پنهان کردن که برای تثبیت لحظه‌ی تحول و بدین ترتیب «تشویق پایانی» «نگاه» را برمی‌گرداند و اجازه می‌دهد تا سوژه برای بازپس‌گیری اختیار و اثبات هویت خود به بیننده نگاه کند.

کلام آخر، «تشویق پایانی» در باره‌ی قدرت نرم تعظیم نهایی است، زمانی که پرده نه از روی شرم یا برای پنهان‌سازی، که برای نشان دادن یک پایان بسته می‌شود. این نمایش با تم‌های غالب خود از جمله تئاتر، نگاه و بیان شخصی، بازتاب دهنده‌ی رقص پرتنش میان پنهان‌سازی و آشکارسازی است که بسیاری از ایرانیان هر روز با آن دست‌وپنجه نرم می‌کنند.

رئوف دشتی (م. ۱۳۶۳، اهواز)

رئوف دشتی هنرمند چندرسانه‌ای ساکن تهران است. او دارای مدرک کارشناسی نقاشی از دانشگاه هنر شاهد است و عمدتاً با رسانه‌های عکس و ویدیو کار می‌کند. با پیش‌زمینه‌ی فعالیت در حوزه‌ی تئاتر عروسکی و نمایشنامه‌نویسی، رئوف در آثارش به دنبال روایت‌گری با بهره‌گیری خلاقانه از اشیاء است و به رابطه‌ی میان روایت، حافظه و بازنمایی خود می‌پردازد. دشتی پیش از این چهار نمایش انفرادی برگزار کرده است؛ از جمله دو نمایش در پروژه‌های آران و نمایش‌هایی در گالری‌های محسن و طراحان آزاد در تهران. آثار او در نمایشگاه‌های گروهی بین‌المللی نیز به نمایش درآمده‌اند، از جمله «نقشه‌برداری شهری» (واشنگتن دی‌سی، ۱۳۹۶؛ اسکاتس‌دیل، ۱۳۹۹)، سی‌ویکمین دوره‌ی جشنواره‌ی «لحظات ویدیویی» (مارسی، فرانسه، ۱۳۹۷) و «جشنواره بین‌المللی عکاسی «دانگ‌گنگ» (سئول، کره جنوبی، ۱۳۹۸).

RAOOF DASHTI **(B. 1984, AHVAZ, IRAN)**

Raoof Dashti is a multidisciplinary artist based in Tehran. He holds a B.A. in Painting from Shahed Art University and works primarily with photography and video. With a background in puppet theater and playwriting, his practice is rooted in storytelling through the creative use of objects, exploring the relationship between narrative, memory, and self-representation. Apart from the current show, Raoof has held four other solo exhibitions, including two at Aaran Projects and earlier shows at Mohsen and Azad Art Galleries in Tehran. His work has also been featured in group exhibitions internationally, including "Urban Mapping" (Washington D.C., 2017; Scottsdale, 2020), "Les Instants Vidéo" International Video Art Festival (Marseille, France, 2018) and "DongGang" International Photo Festival (Seoul, Korea, 2019).

EXHIBITED WORKS

آثار به نمایش درآمده

(a), (b), (c), (d), (e) Raoof Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Epson Enhanced Matte paper, archival mount on board
180x100cm, edition of 3+AP, creation date: 2022, print date: 2025

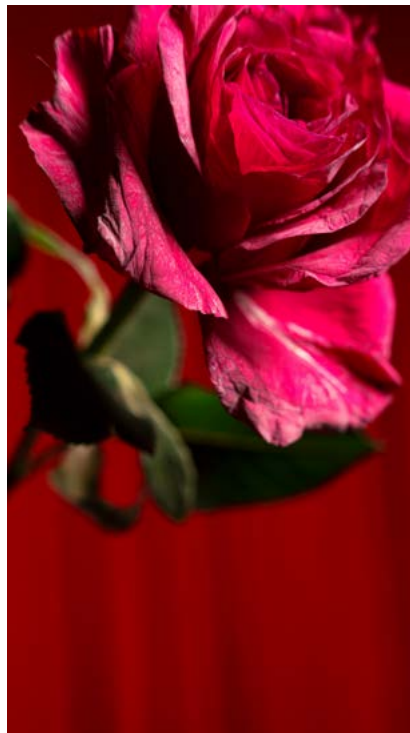
(a)

(b)

(c)

(d)

(e)

Raoof Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Hahnemühle canvas
100x150cm, edition of 3+AP, creation date: 2022, print date: 2025

Raouf Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Hahnemühle canvas
100x150cm, edition of 3+AP, creation date: 2022, print date: 2025

(a), (b), (c) Raoof Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Epson Enhanced Matte paper, archival mount on board
130x86.7cm, edition of 3+AP, creation date: 2022, print date: 2025

(a)

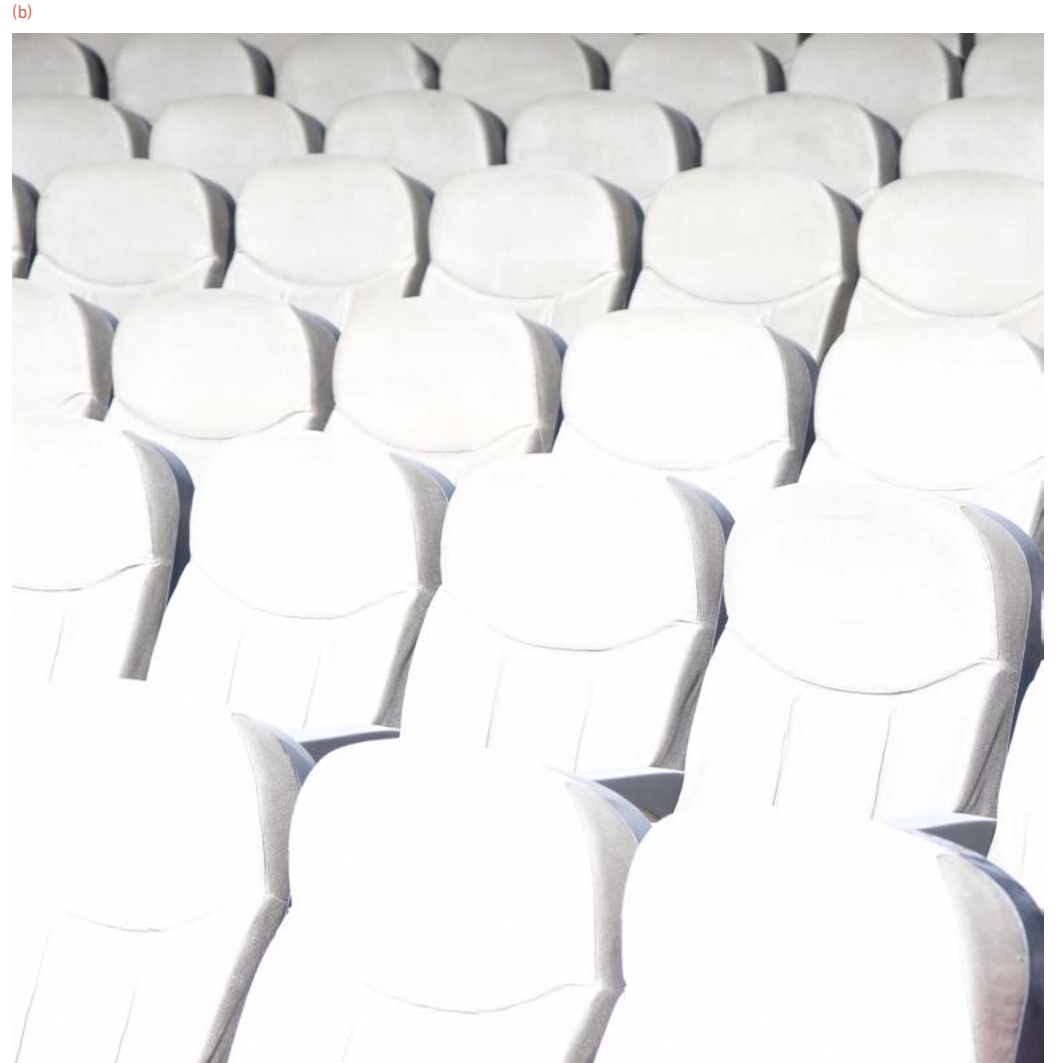
(b)

(c)

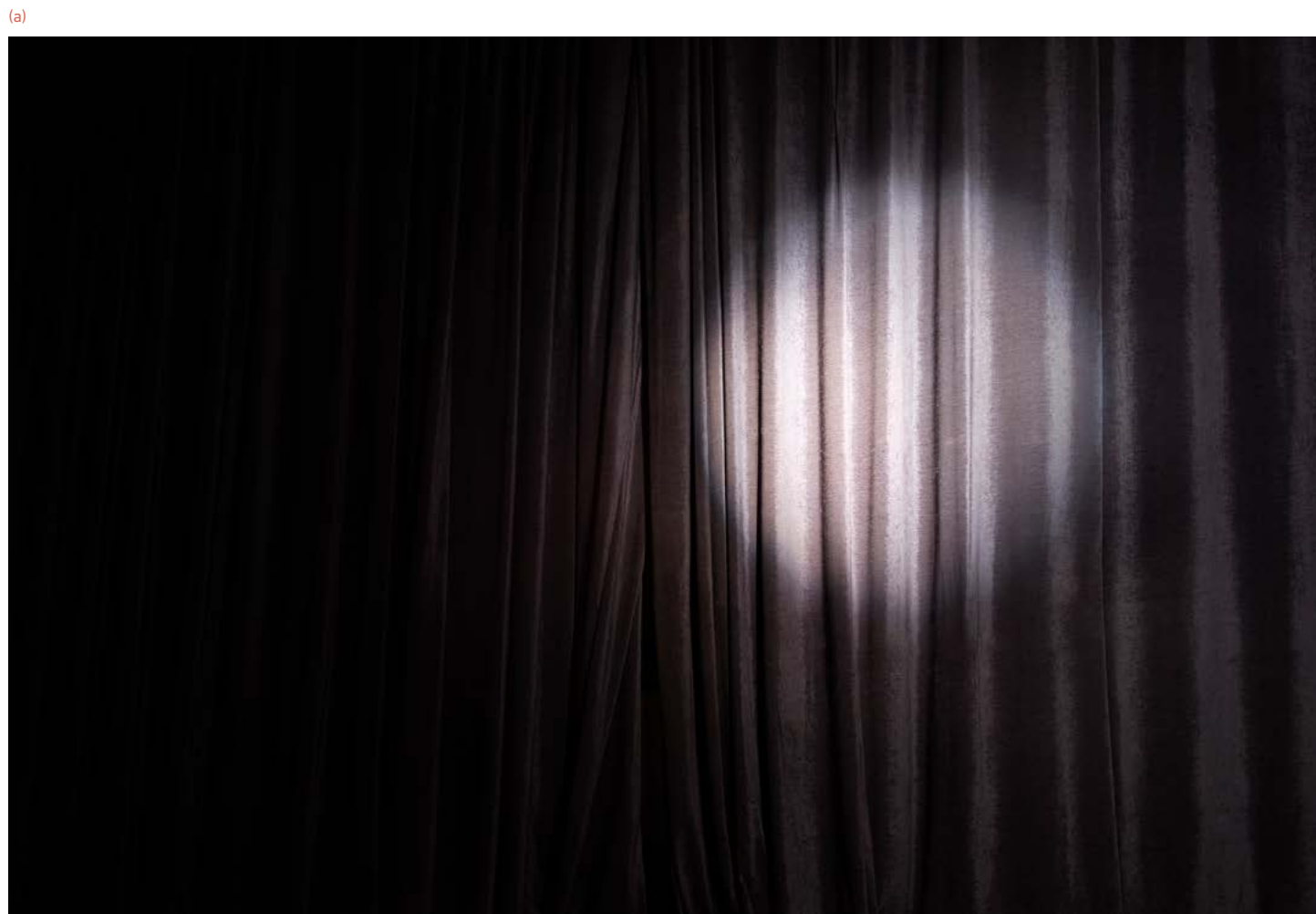
(a), (b) Raoof Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Epson Enhanced Matte paper, archival mount on board
100x100cm, edition of 3+AP, creation date: 2022, print date: 2025

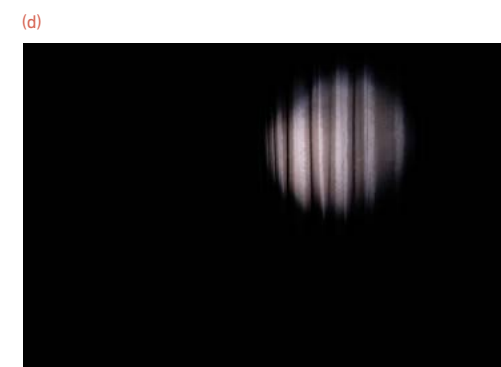
Raouf Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Epson Enhanced Matte paper
Diptych, 40x120cm overall, 40x60cm each panel, edition of 3+AP, creation date: 2022, print date: 2025

(a) Raoof Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Epson Enhanced Matte paper, archival mount on board
60x90cm, edition of 5+2AP, creation date: 2023, print date: 2025

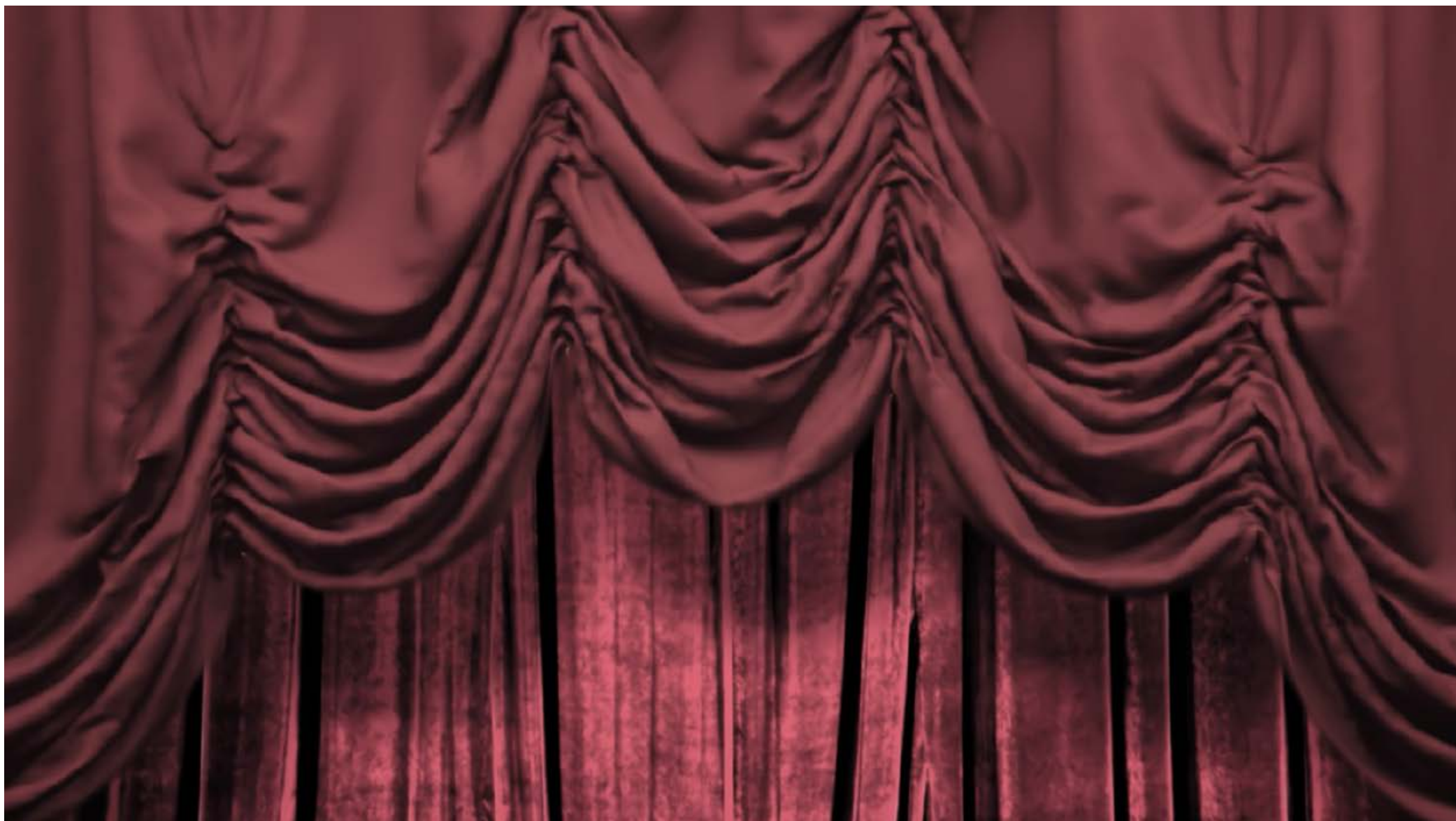
(b), (c), (d) Raoof Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Epson Enhanced Matte paper
20x30cm, edition of 5+2AP, creation date: 2023, print date: 2025

Raof Dashti, untitled from the Curtain Call series
Digital photography, fine art print on Epson Enhanced Matte paper
24x18cm, edition of 5+2AP, creation date: 2023, print date: 2025

Raouf Dashti, untitled from the Curtain Call series
Full HD digital video, 14min and 57sec, 16:9, color, silent
Edition of 3+AP, 2022

Raouf Dashti, untitled from the Curtain Call series
4k digital video, 5min and 4sec loop, 16:9, color, sound
Edition of 3+AP, 2021

Raouf Dashti, untitled from the Curtain Call series
HD digital video, 4min and 6sec, 32:9, color, silent
Edition of 3+AP, 2021

INSTALLATION VIEWS

نمای چیدمان

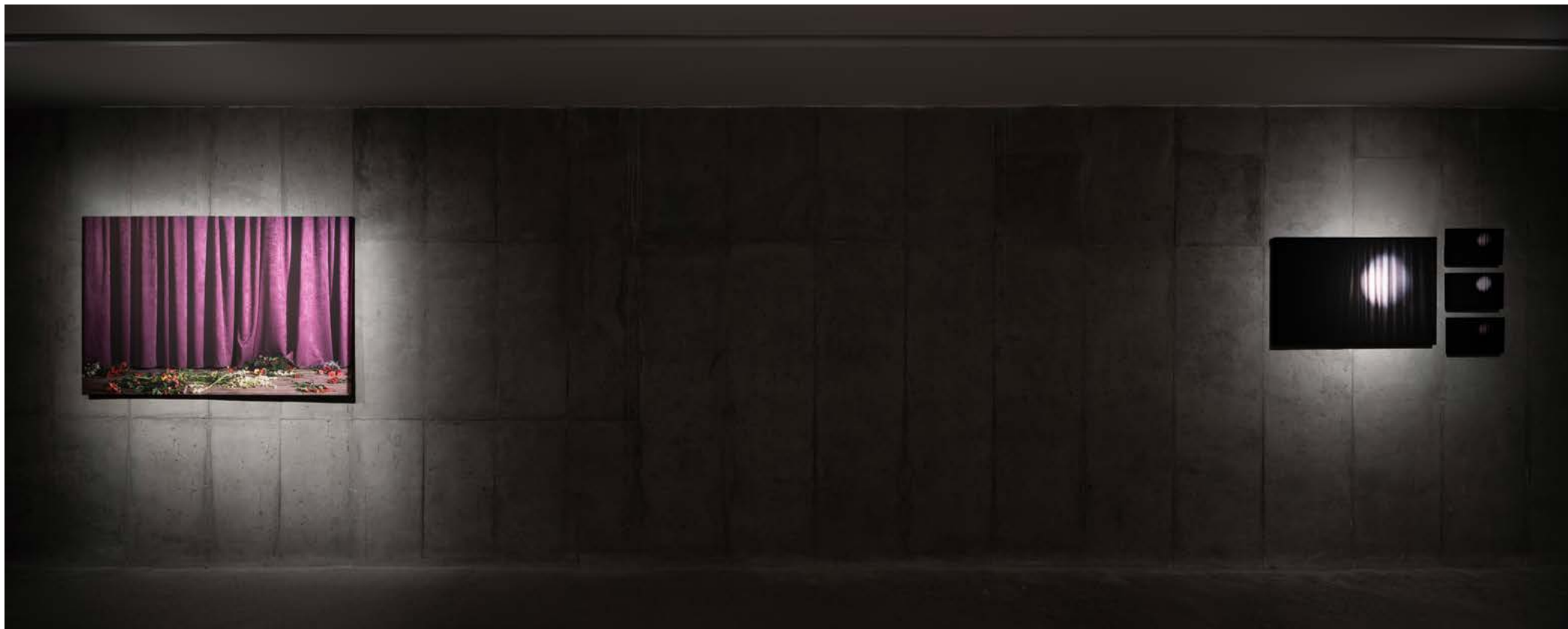
Installation View
Raoof Dashti, the Curtain Call, curated by Maryam Majd Art Projects
Pejman Foundation: Argo Factory, Tehran, Iran, 2025
Photo credit: M Studio

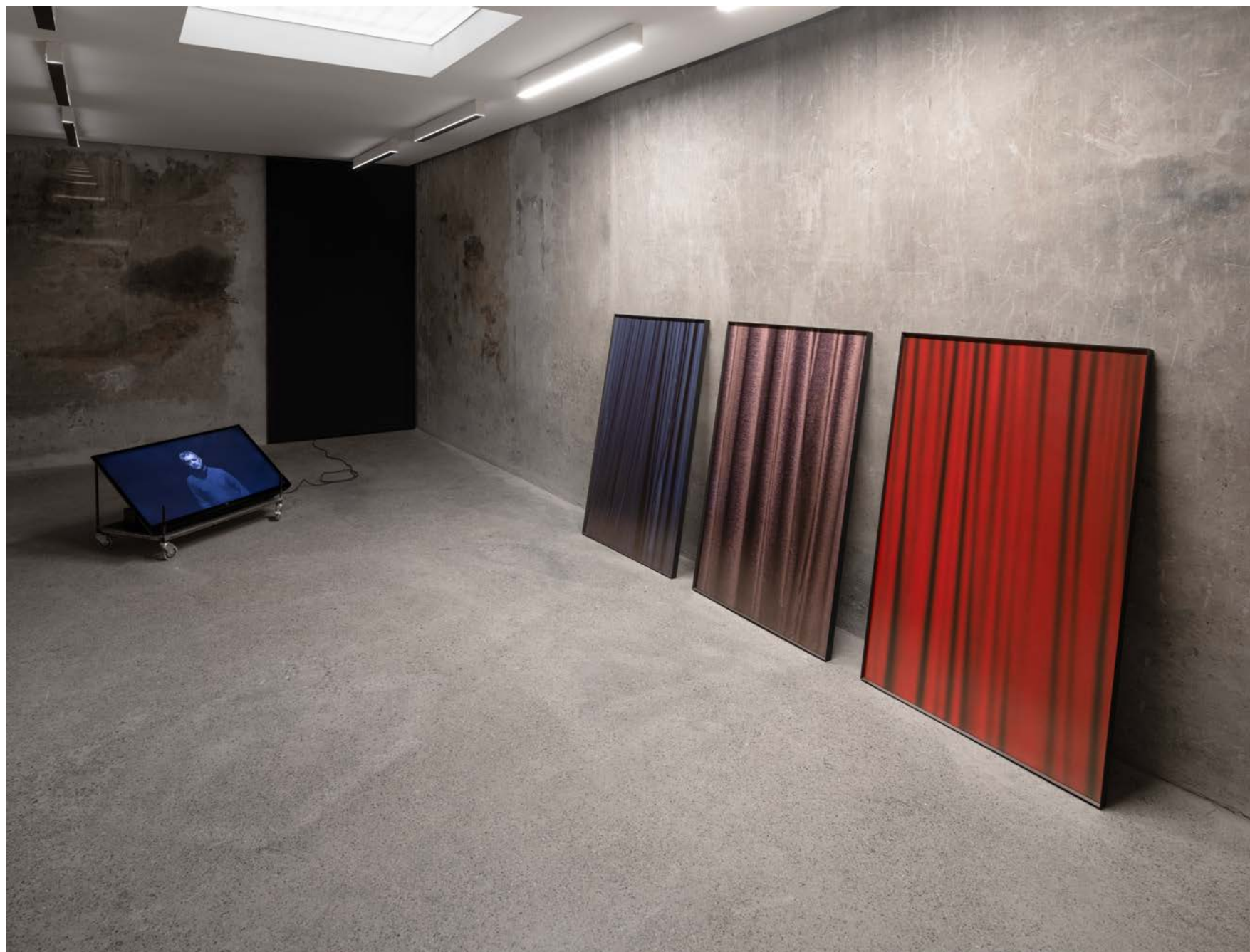
Installation View
Raoof Dashti, the Curtain Call, curated by Maryam Majd Art Projects
Pejman Foundation: Argo Factory, Tehran, Iran, 2025
Photo credit: M Studio

Installation View
Raoof Dashti, the Curtain Call, curated by Maryam Majd Art Projects
Pejman Foundation: Argo Factory, Tehran, Iran, 2025
Photo credit: M Studio

Installation View
Raoof Dashti, the Curtain Call, curated by Maryam Majd Art Projects
Pejman Foundation: Argo Factory, Tehran, Iran, 2025
Photo credit: M Studio

Installation View
Raoof Dashti, the Curtain Call, curated by Maryam Majd Art Projects
Pejman Foundation: Argo Factory, Tehran, Iran, 2025
Photo credit: M Studio

RAOOF DASHTI
(B. 1984, AHVAZ, IRAN)

Education:

2007 B.A in Painting, Shahed Art University, Tehran, Iran

Solo Exhibitions:

2025 "Curtain Call", curated by Maryam Majd, Pejman Foundation: Argo Factory, Tehran, Iran
2021 "Dis-Orientation", Aaran Projects, Tehran, Iran
2018 "Absenteeism: The Recliners", Aaran Projects Gallery, Tehran, Iran
2016 "The Lifeless", Mohsen Gallery, Tehran, Iran
2015 "Simple Crisis", Azad Art Gallery, Tehran, Iran

Selected Group Exhibitions:

2024 "The Passage", Foj collective, curated by Maryam Majd Art Projects (MMAP), Choom Gallery, Bandar Anzali, Iran
2023 "Atelier", Public Space No.8, in collaboration with Shahrooz Mohammad, Tehran, Iran
2023 "Joint", Foj Collective, O Gallery, Tehran, Iran
2020 "Photogenic", Soo Contemporary, Tehran, Iran
2020 "Urban Mapping: Public Space Through the Lens of Contemporary Iranian Artists", Scottsdale Museum of Contemporary Art, Scottsdale, USA
2020 "Contemporary Iranian Art & the Historical Imagination", University of Massachusetts Dartmouth, CVPA Campus Gallery, Dartmouth, USA
2019 "Vantage Point Sharjah 7", Sharjah Art Foundation, UAE
2019 "JIPFest 2019", Jakarta, Indonesia
2019 "International Festival of the Image", Pachuca de Soto, Mexico
2018 "31st Festival Les Instants Video", Marseille, France
2018 "DongGang", International Photo Festival, Seoul, South Korea
2017 "Urban Mapping: Public Space Through the Lens of Contemporary Iranian Artists", Hillyer Art Space, Washington D.C., USA
2016 "This House", Iranshahr Gallery, Tehran, Iran
2015 "Night of Photography Program", Tbilisi Photo Festival, Tbilisi, Georgia
2015 "Blue Gold", Etemad Art Gallery, Tehran, Iran
2014 "Monolog", Artin Art Gallery, Mashhad, Iran
2014 "Salvation, Gaza Contemporary Art Exhibition", Niavaran Cultural Center, Tehran, Iran
2014 "The Winter Video Art (Iran & Japan)", Azad Art Gallery, Tehran, Iran
2007 Painting Group Exhibition, Atbin Gallery, Tehran, Iran

Maryam Majd Art Projects is a Tehran-based, research-driven curatorial platform founded in 2021. Offering tailored services in contemporary art, including curatorial projects, project management, consultancy, archival projects, collection management, research and content creation, the platform seeks to cater to artists, institutions, and collections. MMAP embraces collaboration with curators, collectors, scholars, and institutions to support the development of ideas and initiatives through research, planning, management, and hosting.

PEJMAN FOUNDATION: ARGO FACTORY KOELSCHIP (ACT. 01)

Renovated in 2016 by Pejman Foundation in collaboration with ASA North architecture office, Pejman Foundation: Argo Factory is a Contemporary Art Museum & Cultural Centre, housed in a former drink manufacturing factory in Tehran. Argo Factory is part of Pejman Foundation's constellation of sites, supporting art and culture through a program of exhibitions, talks, and events.

Koelschip is the title of a series of projects taking place in the basement of the Argo Factory. This space is dedicated to supporting process-based and experimental artistic practices. The title Koelschip refers to the factory's industrial cooling basins, which were originally used to rapidly cool down hot liquids, particularly during fermentation processes.

ATP IMAGES

Founded in Germany in 1983, ATP Images covers international events and works directly with Getty Images. Drawing on decades of experience collaborating with leading media outlets such as The Guardian, The New York Times, and CNN, the agency upholds the highest professional standards in photography. In recent years ATP Images Gallery has also amassed a vast archive of negatives and works by renowned photographers.

پروژه‌های هنری مریم مجد (ام‌ای‌پی)، پلتفرمی پژوهش‌محور برای کیوریتوری معاصر در تهران است که در سال ۱۴۰۰ بنیان‌گذاری شد. ام‌ای‌پی خدمات متنوعی از جمله پروژه‌های کیوریتوری، مدیریت پروژه، مشاوره، مدیریت مجموعه، پروژه‌های آرشیوی، پژوهش و تولید محتوا ارائه می‌دهد که مخاطب آن هنرمندان، نهادها و مجموعه‌داران هستند. این پلتفرم با همکاری کیوریتورها، مجموعه‌داران، پژوهشگران و نهادهای هنری، به توسعه‌ی ایده‌ها و ابتکارها از طریق پژوهش، برنامه‌ریزی و مدیریت می‌پردازد.

بنیاد پژمان: کارخانه‌ی آرگو استخر (شماره ۰۱)

کارخانه‌ی آرگو که در سال ۱۳۹۵ توسط بنیاد پژمان در همکاری با دفتر معماری ASA North بازطراحی شده، موزه‌ی هنر معاصر و مرکزی فرهنگی در ساختمانی بازسازی‌شده از یک کارخانه‌ی نوشیدنی‌سازی در تهران است. این مکان بخشی از مجموعه‌ی فضاهای بنیاد پژمان است که با برگزاری نمایشگاه‌ها، گفت‌وگوها و رویدادها از هنر و فرهنگ حمایت می‌کند.

«استخر» عنوان مجموعه‌پروژه‌هایی است که در فضای زیرزمین کارخانه آرگو شکل می‌گیرند. این فضا به‌عنوان بستری آزمایش‌محور طراحی شده تا امکان پرداخت به تجربه‌های فرمی متنوع را برای هنرمندان فراهم کند. نام «استخر» (Koelschip) به استخرهای صنعتی کارخانه اشاره دارد که برای سرد کردن سریع مایعات داغ، به‌ویژه در فرایند تخمیر استفاده می‌شود.

آژانس عکس «ای‌تی‌پی ایمیجز»

آژانس عکس «ای‌تی‌پی ایمیجز» در سال ۱۳۶۱ در آلمان تأسیس شده‌است و به پوشش رویدادهای گوناگون بین‌المللی می‌پردازد و با آژانس عکس گیتی ایمیجز همکاری مستقیم دارد. ای‌تی‌پی ایمیجز با بهره‌گیری از دهه‌ها تجربه در همکاری با رسانه‌های برجسته‌ای چون گاردین نیویورک تایمز و سی‌ان‌ان، ارائه‌دهنده‌ی بالاترین استانداردهای حرفه‌ای در زمینه‌ی عکاسی است. این مجموعه هم‌چنین تحت عنوان «ای‌تی‌پی ایمیجز گالری»، آرشیو گسترده‌ای از نگاتیوها و آثار عکاسان برجسته‌ی جهان را گردآوری کرده‌است.

CREDITS

MARYAM MAJD ART PROJECTS (MMAP)

Curator: **MARYAM MAJD**

Assistant Curator and Project Manager: **SARAH YAZDANIRAD**

Project Assistant: **SHAHROOZ MOHAMMAD**

Research & Content: **SARA FAEZIPOUR & BABAK MIRMALEK-SANI**

Art Director: **IMAN SAFAEI**

Fine Art Printing: **ATP IMAGES GALLERY LAB**

Special thanks to: **AVA AYOUBI, AMIRHOSSEIN ESMAEILI AND SAM CAFE**

PEJMAN FOUNDATION: ARGO FACTORY

Founder and Director: **HAMIDREZA PEJMAN**

Human Resources: **SHAKIBA ABDOLLAHIAN**

Project Manager: **JAVID GHAEM-MAGHAM**

Financial Management: **REZA HASSANI**

Media: **SAHAND LAVASANI**

Graphic Design: **NOUSHIN ALLAHDINI**

RAOOF DASHTI

This project would not be possible without the help of:

ALI SANIFAR, MOHAMADREZA NAJAFI, EMAD NASRABADI, FARAMARZ AHMADI, REZA SHIRVAN, MOHAMAD ASADABADI, MEHDI CHITSAZHA, HOSSEIN AKBARPOUR, NAGHMEH MANAVI, MONA BARANI, ARMIN ALIAN, ALI HATAMINEZHAD, MASOOD AGHLI, MAHMOUD KARIMI

And special thanks to: **SINA SHARBAFI**

همکاران پروژه

پروژه‌های هنری مریم مجد (ام‌ای‌پی)

کیوریتور: **مریم مجد**

دستیار کیوریتور و مدیر پروژه: **سارا یزدانی‌راد**

دستیار پروژه: **شهرز محمد**

پژوهش و نگارش متن‌ها: **سارا فائزی‌پور و بابک میرمالک‌ثانی**

مدیر هنری: **ایمان صفایی**

چاپ فاین‌آرت: **لابراتوار ای‌تی‌پی ای‌می‌جی‌گالری**

با تشکر ویژه از: **آوا ایوبی، امیرحسین اسماعیلی و سام کافه**

بنیاد پژمان: کارخانه آرگو

بنیان‌گذار و مدیر: **حمیدرضا پژمان**

مدیر منابع انسانی: **شکیبا عبداللهیان**

مدیر پروژه: **جاوید قائم‌مقامی**

مدیر مالی: **رضا حسنی**

رسانه: **سهند لواسانی**

طراحی گرافیک: **نوشین اله‌دینی**

رئوف دشتی

این پروژه بدون کمک افراد زیر امکان‌پذیر نمی‌بود:

علی ثانی‌فر، محمدرضا نجفی، عماد نصرآبادی، فرامرز احمدی، رضا شیروان، محمد اسدآبادی،

مهدی چیت‌سازها، حسین اکبریور، نغمه معنوی، منا بارانی، آرمین عالیان، علی حاتمی‌نژاد،

مسعود عقلی، محمود کریمی

و با تشکر ویژه از: **سینا شربافی**

